

Bill nam haar op in zijn armen en bracht haar binnen. Een enkele blik op dat vredige gelaat — en alle vrees was van haar geweken. Maar toen de Prins een beweging maakte om de kist te sluiten, haalde zij diep adem, drong zich dicht tegen Bill aan en zeide met trillende stem: „O Bill, ik kan het niet alleen dragen. Ik ben bang alleen.”

Zij dacht op eenmaal aan de lange dagen van pijn en lijden, die haar wachtten, en die zij voortaan zou moeten doormaken zonder een bemoedigend woordje van den Loods.

„Ik ook,” antwoordde Bill. Hij had niets beters kunnen zeggen.

Gwen zag hem een oogenblik onderzoekend aan en zei toen: „Wij zullen elkaar helpen,” en Bill, wien de stem begaf, knikte toestemmend.

Nog eenmaal zagen zij den Loods aan, alsof zij niet van hem konden scheiden, daarna fluisterde Gwen: „Breng mij weg,” waarop Bill haar naar de voorkamer droeg.

Mij omkeerende zag ik den Prins kampen met zijn aandoeningen, hetgeen mij zoo verbaasde, dat ik het onwillekeurig toonde. Hij merkte het en zei: „De beste man, dien ik ooit gekend heb, Connor. Ik heb hem ook voor iets te danken... ik zou alles willen geven voor een sterfbed als het zijne.”

Daarop sloot hij de kist.

Wij zaten bij Gwens venster, Bill haar ondersteunende, en ik. Langs de helling van den met sneeuw bedekten heuvel ging de stoet van sleden, en mannen te paard. Zeer stil... geen gerinkel van bellen, geen vroolijke stemmen, totdat zij een voor een afdaalden in den hollen weg en aan ons gezicht onttrokken